

ἡ γωνιά τῆς

X1.131

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

28/2/1971

Ἡ ΑΝΟΙΞΗ ΜΑΣ

Ἡ καθαρὴ Δευτέρα εἶναι συνήθως τὸ προοίμιον τῆς Ἀνοιξης. Παίρνουμε ὅλοι τὰ φαγητά μας καὶ ξεχυνόμαστε στὴν ἐξοχή. Κι' ὅμως, ἡ ἀνοιξη, ἂν καλοπροσέξατε, ἦρθε ἤδη ἀπὸ καιρὸ. Κι' ἂν ἐσεῖς δὲν τὴν προσέξατε τὴν πρόσεξαν τὰ παιδιὰ σας. Τὰ δικά μου τουλάχιστον τὴν πρόσεξαν.

Τὸ σπίτι μας ἔχει τὴν εὐτυχία νὰ ἔχει μπροστά του ἓνα μεγάλο οἰκόπεδο ἄδειο. Ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ Γενάρη τὸ χωράφι μας», ὅπως τὸ λέμε, πρᾶσινισε. Καὶ ἤδη μόλις μπήκε ὁ Φεβρᾶρης ἦταν κατάμεστο ἀπὸ κίτρινες μαργαριτοῦλες.

Μεγάλῃ χαρᾷ τῶν παιδιῶν εἶναι νὰ τὰ περάσω κάθε μεσημέρι τὸν δρόμο πὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴ κχωράφι μας» καὶ νὰ τὰ ἀφήσω ἐκεῖ νὰ παίξουν. Ἐχομε βλέπετε τὴν κακὴ τύχη νὰ μένουμε σὲ πολυσύχναστο δρόμο. Κι' ἀπὸ ἀπέναντι τὰ βλέπω νὰ παίξουν. Ὁ μικρὸς κυνηγᾶ πεταλοῦδες. Τὶς κυνηγᾶ, τὶς κυνηγᾶ μὰ ποτὲ δὲν κατορθώνει νὰ τὶς πιάσει. Ὑποψιάζομαι πὺς τὴν τελευταία στιγμὴ τὶς λυπάται. Ἡ μικρὴ μαζεύει λουλούδια. Ὑστερα κι' οἱ δυὸ φωνάζουν μ' ὄλη τους τὴ δύναμη, σὰν νὰ βρίσκονται μίλια μακριά, σ' ἄλλο κόσμον. Κι' ἂς μᾶς χωρίζει μόνο ὁ δρόμος.

—Ἐλα νὰ δεῖς, μαμά, βρήκαμε μιὰ μυρμιγκοφωλιά.

—Ἐμένα ἡ ψυχὴ μου τρέμει μήπως καὶ διασχίσουν ἀπρόσεκτα τὸν δρόμο. Ὡστόσο, δὲν τὸ κάνει ἡ καρδιά μου νὰ τοὺς στερῆσω τὴ μικρὴ Ἀνοιξη πὺ βρίσκεται τόσο κοντά μας.

—Καλά, παίζετε φρόνιμα, κι' ὅταν θέλετε ναρθεῖτε σπίτι, φωνάξτε με. Αὐτὰ βέβαια δὲν ἔχουν τὴ διάθεση νάρθουν σπίτι, ἀλλὰ μπορεῖς ποτὲ νᾶσαι βέβαιος;

Τὰ αὐτοκίνητα πὺ πηγαιονέρχονται σὰν δαιμονισμένα εἶναι σὰν ν' ἀπομονώνουν τὰ παιδιὰ καὶ τὴ μικρὴ τους Ἀνοιξη μὲ ἠλεκτροφόρα συρματοπλέγματα. Κι' ἐκεῖνα ἀνύποπτα, χαίρονται τὸ χῶμα, τὸ πράσινο, τὸν ἄερα.

Κι' αὐτὴ ἡ μικρὴ μας Ἀνοιξη, πὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ Γενάρη καὶ πάει ὡς τὸ Μάη, εἶναι τὸ πλησιέστερο ὑποκατάστατον τῶν ἐκδρομῶν πὺ συνήθως τοὺς στεροῦμε τὶς Κυριακές. Κάποτε ὡστόσο μὲ πιάνει ἓνας φόβος. Ἀνξαφνικὰ ὁ ἰδιοκτῆτης τῆς κχωράφας μας» ἀποφασίζει νὰ κτίσει μέσα καμιά ἀπ' αὐτὲς τὶς θεόρατες πολυκατοικίες; Τὶ θὰ γίνουν τὰ παιδιὰ χωρὶς τὸ χῶμα, τὸ πράσινο, τὸ φῶς, τὸν ἥλιον τους, πὺ τώρα τὰ ἀπολαμβάνουν, ἔστω καὶ σ' ἓνα περιορισμένο χῶρον, ἔστω καὶ μὲ τὸν κίνδυνον τριγύρω τους;

Γιατὶ μὲ τὴ φόρα πὺ πῆραν τὰ κτισίματα τῶν πολυκατοικιῶν, οἱ τέτιοι μικροὶ ἀνοιξιᾶτικοι χῶροι δὲν ἔχουν καὶ πολὺν χρόνον ζωῆς. Δυστυχῶς!